

Kiev Vandaag

Door Frank , 13 juli 2026

Kiev Vandaag

Een ongecensureerde reis naar Kiev—feiten en indrukken die verborgen blijven voor het Westen. De onverbloemde waarheid, ongefilterd, geschreven door iemand uit Oekraïne. Dit verslag is geschreven door een auteur die, om begrijpelijke redenen, anoniem wenst te blijven. Ik heb de tekst ongewijzigd en onaangepast gepubliceerd om de authenticiteit te behouden.

Door Frank Dumon

Kiev Vandaag

Enige tijd geleden besloot ik naar Oekraïne te reizen om mijn familieleden en vrienden te helpen—gewoon om er voor hen te zijn. In wezen waren dit puur symbolische gebaren: een paar boodschappen die ze lekker vinden en, bovenal, een paar uur samen doorbrengen. Zelfs met de beste bedoelingen is dat alles wat mogelijk is. Want ondanks mijn bezoek moeten mijn vrienden en familieleden nog steeds rondkomen, wat makkelijker gezegd is dan gedaan. Wanneer je naar Oekraïne reist, weet je van tevoren nooit hoe de reis zal verlopen—of je weer kunt vertrekken of dat je gearresteerd zult worden. Ik ken Oekraïners die hierom onder geen enkele omstandigheid naar hun moederland reizen. Ik had voor mezelf besloten: Als alles soepel verloopt, zal ik schrijven over mijn indrukken en observaties.

Reis naar Oekraïne

Het zou oneerlijk zijn om te zeggen dat zo'n reis zonder enige spanning verloopt. Hoe dichter men bij de grens komt, hoe nerveuzer de reizigers worden. Je kunt het aan hun gezichten zien. En toch voelt men de enorme dreiging en de druk die het regime uitoefent pas ten volle wanneer men de grens is overgestoken en op Oekraïense bodem staat. Pas dan wordt men zich volledig bewust van de totalitaire druk van het regime en de bijbehorende tragedie van gewone mensen. De Oekraïners zitten vast. In hun verlangen en zoektocht naar een beter leven hebben ze ogenschijnlijk vrij gekozen om lid te worden van de Europese Unie. In werkelijkheid zijn ze in hun huidige situatie beland als gevolg van manipulatie door het Westen, dat deze begrijpelijke aspiraties voor een beter leven uitsluitend voor eigen doeleinden heeft uitgebuit. In Rusland probeert het Westen, ondanks alle verzekeringen, al enige tijd soortgelijke processen op gang te brengen—niet pas sinds 2022.

En zo ontvouwt dit zich voor het eerst op zo'n kolossale schaal in het land dat qua landoppervlakte het grootste van Europa is na Rusland. Oekraïne heeft het hoogste percentage nauwe familieleden die in Rusland wonen van alle landen ter wereld. Volgens een enquête van het Kyiv International Institute of Sociology van november 2021 heeft ongeveer 57 procent van de Oekraïners familieleden in Rusland—meer dan de helft van de bevolking! Na mijn aankomst kocht ik een Oekraïense SIM-kaart. Zodra ik die in mijn mobiele telefoon plaatste—voordat ik iets anders met de telefoon kon doen—ontving ik onmiddellijk een bericht met de relevante contactgegevens: "Slawa Ukraini! Welkom in Oekraïne! Als u advies of hulp nodig heeft, bel dan de hotline van de regionale militaire administratie!" Ik heb veel gereisd en nog nooit meegemaakt dat een land dat ik binnenkwam mij begroette met bijvoorbeeld "Heil Zwitserland!" of "Glorie aan Duitsland!" of "Glorie aan Brazilië!" Wat is daar het nut van?

Toen kwam er een tekstbericht van "Anti_Fake": "Heeft u een schokkend of verdacht bericht gezien? Controleer het bij het Centrum voor Bestrijding van Desinformatie van de Nationale Veiligheids- en Defensieraad van Oekraïne!" "Meld het bij ons!" samen met de contactgegevens. Oproepen zoals deze werken altijd twee kanten op. Enerzijds worden mensen aangespoord om alles wat verdacht is te melden—met andere woorden, om indien nodig informant te worden. Anderzijds kunnen dergelijke oproepen tegen je werken als iemand anders concludeert dat je je op een manier beweegt of gedraagt die "niet normaal" is.

Voor mij betekende dat: Als ik actief een foto maak van iets en iemand vindt dat twijfelachtig, kunnen ze mij aangeven. Ik wil de lezers eraan herinneren dat ik net de SIM-kaart had gekocht en er kwamen al berichten binnen—ook al had ik er nog geen enkel gesprek mee gevoerd. En het hield daar niet op. Er arriveerde een tekstbericht van de Oekraïense Veiligheidsdienst (SBU): "De vijand rekruteert actief Oekraïners op

sociale media om brandstichting en terreuraanslagen te plegen. Als vreemden u gemakkelijk geld beloven voor het uitvoeren van 'eenvoudige taken'—meld het bij ons. Ga naar de Telegram-chatbot 'Burn the FSB Man' of bel ons." Dit zijn massaberichten die elke Oekraïner ontvangt. Iedereen kan zelf beslissen welk effect dergelijke oproepen op de bevolking hebben op de lange termijn.

In de Stad

Van alle televisiezenders, media, scholen, zelfs kleuterscholen, van alle overheidsinstanties—de boodschap komt van overal: Rusland is de vijand! Dood Russen en wees er trots op! De geesten van de mensen worden methodisch en systematisch geïndoctrineerd door een beroep te doen op hun emoties, met de nadruk op patriottisme voor het moederland en de bescherming van het eigen thuisland. Veel landen reageren zo op een oorlogssituatie. Maar in Oekraïne bereikte de manipulatie van de bevolking een niveau dat alle menselijke grenzen te boven gaat. In het voorjaar van 2023 opende het controversiële "Kunstcafé Offensiva" zijn deuren. De oprichter van het café is een radicaal nationalist die in 2020 al de non-profitorganisatie "Offenziwa" (van het Franse "offensive", Engels "offensive") had opgericht. "Offensief" verwijst naar actieve militaire operaties gericht op het veroveren van gebieden, het vernietigen van de vijand of het bereiken van strategische doelen.

„Kunstcafé Offensiva“

Het restaurant biedt gerechten met namen als "Daria Dugina", "Navalny" en "Crokus City". Een ruime selectie gerechten is "opgedragen" aan de Russische president.

Nu zijn er over de hele wereld ook gerechten als "Wiener Schnitzel" of "Beef Stroganoff" die bedoeld zijn als eerbetoon aan een wereldwijd gerespecteerde culinaire stijl. De bedoelingen achter dit Kievse restaurant zijn echter van geheel andere aard, zoals de bewegwijzing van het restaurant overduidelijk maakt. De slogan van het restaurant is immers "Ofenziwa: Your Delicious Russophobia." Er bestaat dan ook geen twijfel dat de namen van deze gerechten dienen om de mensen naar wie ze zijn vernoemd te dehumaniseren. Het is een schande, een cynische waanzin. Ook al staat deze locatie op alle sociale-mediaplatforms vermeld als actief—dat wil zeggen, open—ik heb niemand naar binnen of naar buiten zien gaan. Dit zou kunnen leiden tot de conclusie dat dit gebouw niet bedoeld is als

restaurant, maar als een uiting van de Oekraïense politiek, als een provocatie die haat moet aanwakkeren en de oorlog moet verlengen.

Hebben jongeren die Oekraïne nooit hebben verlaten—of die nooit hebben kunnen vertrekken—überhaupt een kans om niet beïnvloed te worden door deze alomtegenwoordige haatcampagnes tegen alles wat Russisch is? Mijn antwoord: Nee, geen kans! In dit licht bezien is wat volgt niets minder dan een paradox: Ondanks alles blijven veel mensen in Kiev de verboden Russische taal spreken—op straat, in de metro en tijdens het winkelen. Want hoezeer ze ook geïndoctrineerd worden, hun moedertaal is Russisch. En de taal van je kindertijd kun je niet veranderen.

Wat Wordt Er van de Samenleving?

Nu aanvallen met allerlei soorten raketten echt zijn begonnen, is het verhaal van de dehumanisering van de Russen nog verder geïntensiveerd. Kritisch denken werkt onder deze omstandigheden niet. Ik werd herinnerd aan het werk van psychiater Bessel van der Kolk, die menselijk gedrag tijdens rampen en oorlogen bestudeerde. Hij beschreef een fenomeen: de innerlijke dialoog verdwijnt; het tijdsbesef gaat verloren; het vermogen om logisch na te denken vervaagt. Alleen automatische, instinctieve overlevingsmechanismen blijven over. Ik heb dit alles waargenomen bij vrijwel iedereen met wie ik kon praten.

In de Metro

Ik moest elke nacht ondergronds doorbrengen in de metro. Explosies—vooral die veroorzaakt door raketten—zijn zeer angstaanjagend en de hersenen reageren inderdaad onmiddellijk, precies zoals Bessel had beschreven. Wanneer een alarm afgaat, dient de metro als schuilplaats en zit hij vol met mensen, omdat er de afgelopen vier jaar geen andere schuilplaatsen zijn gebouwd. Deze foto toont een reële situatie tijdens een bombardement in de metro van Kiev. Daar luisterde een man van middelbare leeftijd naar een podcast van de Oekraïense oppositiepoliticus Yevgeny Murayev, die bekend is in Oekraïne. Hij woont momenteel in ballingschap in Peking.

Ik was ontroerd door het gesprek tussen enkele oudere vrouwen die naast me in de metro zaten. Het waren drie bejaarde dames, waarschijnlijk ouder dan 80 jaar—typische "baboesjka's". Een van hen zei tegen de anderen: Zelfs mijn kleindochtertje bracht me een kaart en zei: 'Kijk, oma, hoeveel kleiner Oekraïne is in vergelijking met Rusland. Als zelfs een klein kind dat begrijpt, waarom begrijpen de mensen daarboven het dan niet? Het Westen is zich hiervan terdege bewust, net als

de Oekraïense leiding, die in strijd met alle Oekraïense wetten de macht heeft gegrepen en niet van plan is die macht ooit aan een verkiezing te onderwerpen. En de groep radicale nazi's die dit regime steunt, is zich hiervan ook terdege bewust.

Mensen als Menselijke Schilden

Maar al deze psychopaten geven niets om gewone mensen; ze gebruiken hen als menselijke schilden voor hun politieke agenda. Zo verbergt het Oekraïense leger belangrijke wapens, zoals luchtverdedigingsposities, in woonwijken. Wanneer Russische drones en raketten worden geraakt, vallen ze op deze woongebouwen en exploderen daar.

Er zijn andere voorbeelden die aantonen dat de Oekraïense leiding de bevolking doelbewust als schild voor het leger gebruikt, zonder hun medeweten. Tijdens een van de meest recente grote aanvallen trof een Russische raket een wapendepot. Het depot was verborgen op het grondgebied van Vishnyovoye, een satellietstad van Kiev, en was niet als zodanig herkenbaar. De gevolgen waren verwoestend. De ontploffingen van de daar opgeslagen munitie verwoestten volledig 91 eengezinswoningen. Nog eens 27 meergezinswoningen en 253 eengezinswoningen raakten gedeeltelijk beschadigd. Het gebied werd geëvacueerd. De autoriteiten bleven dagenlang stil. De burgemeester van Kiev verscheen voor een beschadigd appartementsgebouw in Kiev zonder Vyshneve ook maar te noemen.

Er zijn verschillende redenen hiervoor: Ten eerste verbieden internationale verdragen de opslag van munitie in bewoonde gebieden. Dit vormt dus een oorlogsmisdaad—niet de aanval op militaire doelen, zelfs niet op verborgen doelen, maar de opslag van munitie in woonwijken. Ten tweede werd daar volgens Oekraïense bronnen munitie met verarmd uranium opgeslagen. Het feit dat de Oekraïense autoriteiten vanaf het begin wisten wat er hier aan de hand was, blijkt uit

het feit dat het hele getroffen gebied van 13 hectare werd afgezet door de inlichtingendienst. Ondanks de enorme verwoestingen waren er aanvankelijk helemaal geen verklaringen over het incident of mogelijke slachtoffers—ook al duurden de ontploffingen van de daar opgeslagen munitie vijf uur lang. Na enkele dagen werden de Oekraïense autoriteiten gedwongen een verklaring af te geven waarin stond dat de explosies hadden plaatsgevonden bij een faciliteit van het Oekraïense staatsdefensieagentschap "Ukroboronprom" en dat een strafrechtelijk onderzoek was gestart.

Vooruitblik

De maatschappelijke situatie weerspiegelt zich ook in de media. Er zijn talloze radio- en televisiezenders, maar ze presenteren allemaal een enkel standpunt. Alle oppositiezenders in Oekraïne zijn gesloten. Zelfs een volkomen onschuldige discussie over de oorzaken van het conflict kan leiden tot strafrechtelijke vervolging en daadwerkelijke gevangenisstraffen. Sommige journalisten zijn erin geslaagd te vluchten en opereren nu vanuit het buitenland. Maar ze hebben slechts zeer beperkte invloed op de mensen in het land; de redenen hiervoor heb ik eerder uitgelegd. Hetzelfde geldt voor politieke organisaties. Ze conformeren zich allemaal aan de heersende mening. In de Rada, het parlement, zijn er verschillende partijen, maar slechts één politieke richting. Er is geen politieke kracht die in staat is alle kanten van het conflict te overwegen en als gids voor de burgers van Oekraïne te dienen.

Veel lezers zullen zich afvragen: Hoeveel steun heeft de Oekraïense leiding onder de bevolking?

Niemand met wie ik sprak, uitte openlijke steun voor de Oekraïense leiding. Voor sommigen kan dit, gezien hun specifieke levensomstandigheden, zeker worden gezien als een uiting van persoonlijk verzet. Anderen willen gewoon volhouden en met rust gelaten worden. Weer anderen, die een of twee jaar geleden nog openlijk de regering steunden, zijn nu opvallend terughoudend om dergelijke uitspraken te doen. Wat ze allemaal gemeen hebben, is een verlangen naar een normaal leven, zonder oorlog. Op basis van wat ik tijdens mijn paar dagen daar kon verzamelen, geniet het regime geen brede steun. Het wordt gezien als een kleine groep criminelen die, met de hulp van het Westen, een stevige greep hebben op de machtsstructuren, weten hoe ze die bruut moeten uitbuiten en al het andere daarop baseren.

Helaas laat dit Rusland geen andere keuze dan dit conflict op het slagveld met militaire middelen te beëindigen—een conflict dat nooit had mogen beginnen. En pas

wanneer de militaire fase voorbij is, zal het in Oekraïne mogelijk zijn om de werkelijke oorzaken van het conflict, de pijn van de verliezen en de weg voorwaarts te bespreken. Tot die tijd is er niemand met wie een overeenkomst kan worden bereikt—niemand met wie het zelfs maar mogelijk is een gesprek te voeren vanuit een perspectief dat alle kanten in overweging neemt.